

Ingeniør *Schøller* henviser til, at Leveniveauet var langt højere, da de nugældende Bestemmelser blev fastsat i 1927, end de nu er, og maa bestemt modsætte sig saavel Ophævelsen af 15 pCt.-Nedsættelsen som en Forhøjelse af Maksimumsbeløbet.

De foran omhandlede Ændringer til Lovens 4. Kapitel (Overgang til Rentesystem, Ophævelse af 15 pCt.-Nedsættelsen og Forhøjelse af Maksimum til 2700 Kr.) vil medføre en Forøgelse af de aarlige Udgifter fra ca. 6½ Mill. Kr. til ca. 9 Mill. Kr. Lægges til disse 9 Mill. Kr. de 25 pCt., som man ved Indførelsen af en Ændring af Forsikringens Organisation formentlig i alt Fald kan forvente Administrationsudgifterne begrænset til, naar man op paa en samlet Udgift paa godt 11 Mill. Kr. I 1927 udgjorde den af Forsikrings-selskaber og Forsikringsforbund opkrævede Præmie op mod 9 Mill. Kr., hvortil kommer den Præmie, der vilde være opkrævet, saafremt ikke Staten, adskillige Kommuner, herunder Københavns Kommune og Telefonselskabet, selv havde baaret Risikoen efter Loven; de af disse udredede Erstatningsbeløb er medregnet i de ovenfor anførte Erstatningsydelse, der derfor for Sammenligningens Skyld vil være at reducere med skønsvi ½ Mill. Kr.

Sammenligner man Ydelserne efter Ulykkesforsikringsloven med Ydelserne efter andre sociale Love her i Landet, synes Ydelserne efter Ulykkesforsikringsloven gennemgaaende at være noget rigeligere.

En eventuel Rente til en 100 pCt.-tilskadekomne paa $\frac{2}{3}$ af en Aarsløn af 2 100 Kr. er 1400 Kr. om Aaret. Heroverfor staar det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Folkforsikringsforslags Invaliderrente og Aldersrente paa 708, 606 og 504 Kr. i Landets 3 Hoveddele — eller med Hjælpeløshedstillæg og Tillæg til 2 Børn 1104, 954 og 804 Kr.

For Dagpengene er det faktiske Maksimum nu 4,46 Kr. mod 4 Kr. for Familieforsørgere og 3 Kr. for andre efter Arbejdsløshedsloven og 6 Kr. efter Sygekasseloven. I Regeringens Arbejdsløshedsforslag foreslaas de 3 Kr. til andre end Familieforsørgere forhøjet til 3,50 Kr., medens Tallene ellers er uforandrede i Regeringens Forslag. Gennemgaaende ligger Dagpengene efter Arbejdsløshedsloven og Sygekasseloven dog en Del lavere end Ulykkesforsikringslovens Dagpenge for tilsvarende Personer.

Det maa imidlertid huskes, at Pengehjælpen fra Sygekasserne i de fleste Tilfælde kun løber en kortere Tid, medens Dagpengene efter Ulykkesforsikringsloven først begynder $\frac{1}{4}$ Aar efter Ulykkestilfældet, det vil i Reglen sige fra et Tidspunkt, hvor den tilskadekomne og hans Familie er økonomisk relativt udtærede; og Dagpengene vil normalt løbe i længere Tid. I de fleste Tilfælde vil det dreje sig om Folk, som senere igen vil komme oppaa i hvert Fald omtrent normal Arbejdsindtægt og altsaa ikke som Aldersrentenydere og de fleste Invaliderrentenydere maa sætte deres Levfod varigt ned. For industrielle Arbejdere o. l. er det nu ofte umuligt ved Hjælp af Dagpengene at betale Husleje o. s. v. Mod en Sammenligning med de arbejdsløshedsforsikrede kan anføres, at en Begrænsning af Understøttelsens Højde her skal tilskynde til hurtigere at søge til et nyt Arbejdsomraade, medens det for de fleste tilskadekomne gælder i den vanskelige Periode efter Ulykkestilfældet ikke at blive slaæet ud af den hittidige Stilling, da det netop er af saa stor Betydning for en tilskadekomne at faa Arbejde, han er vant til. Dette Argument for en relativt høj Ulykkeserstatning gælder særlig med Hensyn til Dagpengene, idet en Tilvænningskapitalerstatning omtrent som nu oftere vil være tilstrækkelig, navnlig naar der aabnes Adgang til senere Revision, og en Rente for en stor varig Invaliditet mere maa ligestilles med Aldersrente og Invaliderrente.

Kredsen af de tilskadekomne Personer er langt mere uensartet sammensat end de efter de andre sociale Love forsikrede, alle Landsdele og Erhverv er repræsenteret, alle